

område, såfremt forbedringen vil kræve væsentlig ombygning eller istandsættelse og vil være til hinder for eller vanskeliggøre byplanens gennemførelse. Da det findes hensigtsmæssigt ikke at overlade spørgsmål om, hvorvidt en ombygning eller istandsættelse er så væsentlig, at bestemmelsen bør finde anvendelse, til myndighedernes frie skøn, er foreslået en bestemt begrænsning.

Til § 16.

I tilfælde, hvor en ejer som følge af et benyttelsesforbud i medfør af § 12 afskæres fra en fortsættelse af den hidtidige udnyttelse af sin ejendom, og hvor han samtidig afskæres fra at foretage en i øvrigt mulig forbedring af ejendommen på grund af en byplan, må det anses rimeligt, at der gives ham adgang til at forlange ejendommen overtaget af kommunen.

Til § 17.

Paragraffen svarer i indhold til 1939-lovens § 14.

Til § 18.

Paragraffen svarer i princippet til 1939-lovens § 13, stk. 3.

Til § 19.

Paragraffens stk. 1 og stk. 3 svarer i indhold til 1939-lovens § 11, stk. 1, 4 og 5 og § 13, stk. 2.

I stk. 2 er foreslået visse bestemmelser om indholdet af forbud i medfør af § 12.

Til § 20.

Det følger af karakteren af de heromhandlede forbud, at de må respekteres ikke alene af den ejer, hvem forbudet er meddelt, men også af panthavere og alle andre indehavere af rettigheder over den pågældende ejendom.

Til § 21.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i 1939-loven. Erfaringen viser imidlertid, at bygninger, som henstår helt eller delvis tomme, hurtigt kan komme i et bygningsmæssigt forfald, som kan medføre fare for sammenstyrtning, ligesom bygninger, der henligger uden tilsyn, kan blive tilholdssted for asociale elementer.

I de tilfælde, hvor en ejer undlader at passe og føre tilsyn med en bygning, der er ramt af benyttelsesforbud, og bygningens tilstedeværelse som følge heraf medfører ulemper for de omboende, har man anset det for påkrævet, at der skaffes hjemmel til at lade den pågældende bygning fjerne.

Til §§ 22 og 23.

Paragrafferne, der afløser 1939-lovens §§ 3 og 21, omhandler indskriden over for overbefolkning af boliger, og deres anvendelse forudsætter, at der foreligger en sådan overbefolkning, at det er skadeligt for beboernes sundhed. Afgørelsen herom må bero på et konkret skøn, og i § 22, stk. 2, er angivet de væsentlig forhold, som navnlig må tages i betragtning ved dette skøn. I forhold til 1939-loven er bestemmelserne bl. a. ændret således, at husstandens sammensætning udtrykkeligt er fremhævet som et forhold, der må tages i betragtning, og kravene om bestemte rumindhold for hver beboer er opgivet, idet det ikke så meget er lejlighedens rumfang som adgangen til luftfornyelse, der i denne henseende er af afgørende betydning. Det må i øvrigt i nogen grad afhænge af den almindelige boligsituation, i hvilket omfang der bør skrives ind over for overbefolkning. Alvorlige tilfælde bør der gribes ind over for, selv om forholdene på boligmarkedet er meget vanskelige, men i øvrigt må der ske en rimelig tilpasning. Med henblik herpå er der foreslået en beføjelse for boligministeren til at udfærdige yderligere vejledende bestemmelser.

Forslaget bygger i øvrigt med hensyn til mulighederne for indskriden over for sundhedsskadelig overbefolkning på en sondring mellem boliger, som benyttes af andre end ejendommens ejer (§ 22), og ejerboliger (§ 23). For de førstnævnte boligers vedkommende er i overensstemmelse med princippet i 1939-loven foreslået en beføjelse for boligtilsynet til at påbyde antallet af beboere i lejligheden nedbragt, således at brugeren må frflytte lejligheden, såfremt påbudet herom ikke på anden måde kan efterkommes. For ejerboligers vedkommende er boligtilsynets adgang til indskriden derimod foreslået begrænset til tilfælde, hvor dele af boligen benyttes af personer, som ikke hører til ejerens husstand, og således, at det alene kan påbydes, at de nævnte personer fraflytter boligen.

Til § 24.

Paragraffen svarer med redaktionelle ændringer til 1939-lovens § 22.

Til § 25.

De i stk. 1-5 foreslåede ankebestemmelser svarer i indhold til 1939-lovens § 23 med den ændring, at ankefristen er foreslået fastsat til 4 uger i alle tilfælde. I stk. 6 er den i 1939-lovens § 6, stk. 2, hjemlede adgang for boligtilsynsrådet til på eget initiativ at optage en ikke påklaget beslutning til